

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 166.007 van 18 december 2006

A. 95.645/VI-15.680

In zake: **de naamloze vennootschap IMODEFF**,
voorheen de naamloze vennootschap UTIL,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Gérard van den BERG, advocaat,
Dejonckerstraat nr. 46
1060 Brussel,

tegen:

de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid,
afgekort als RSZ,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Etienne PIRET, advocaat,
Jean-Baptiste Colynsstraat nr. 98
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER ,

Gezien het op 18 september 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap IMODEFF, voorheen de naamloze vennootschap UTIL, de nietigverklaring vordert van:

“ de beslissing van de verwerende partij van 23 juni 2000 (kenm. ‘D.G. IV/B118/1.185.558-24/TC’) waarvan kennis is gegeven bij een brief van 19 juli 2000 en waarbij de verzoekende partij ervan op de hoogte wordt gebracht dat de gevraagde kwijschelding van de nalatigheidsinteressen niet gerechtvaardigd is voor de periode in kwestie”;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer AMELYNCK, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 7 juni 2006, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 november 2006, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 13 december 2006;

Gehoord het verslag van mevrouw WILLOT-THOMAS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Jean-Marc PICARD, loco Mr. Gérard van den BERG, advocaat, die voor de verzoekende vennootschap verschijnt, en van Mr. Etienne PIRET, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer AMELYNCK, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak:

1. De verzoekende vennootschap is failliet verklaard bij een vonnis van de rechtbank van koophandel van Brussel van 10 maart 1981. Het faillissement is afgesloten met een gerechtelijk akkoord volgens een vonnis van 4 september 1984 van diezelfde rechtbank.

2. Op 14 juni 1984 heeft de verzoekende vennootschap aan de RSZ gevraagd haar volledig vrij te stellen van de bijdrageopslagen.

Op 11 oktober 1985 heeft het beheerscomité van de RSZ op grond van artikel 55, § 3, 2/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders aanvaard dat er sprake was van “dringende redenen van gewestelijk economisch

belang” en heeft het aan de verzoekende vennootschap “volledige kwijtschelding verleend van de opslagen opgelegd wegens het te laat betalen van de bijdragen betreffende de periode van het tweede kwartaal 1980 tot het tweede kwartaal 1984”.

3. Bij een brief van 22 september 1999 heeft de RSZ aan de verzoekende vennootschap een overzicht gestuurd van de nalatigheidsinteressen die ze hem nog verschuldigd was per 3 september 1999, namelijk een bedrag van 1.172.529 frank. De brief bevat de volgende passage: “Aangezien u op geen enkele wijze vrijgesteld kunt worden van dit debetsaldo, verzoeken wij u dit bedrag zo spoedig mogelijk te betalen.”

Op 28 februari 2000 heeft de verzoekende vennootschap een beroep ingesteld tot nietigverklaring van de voormelde beslissing voor zover daarin staat dat ze op geen enkele wijze vrijgesteld kan worden van het debetsaldo aan interesten. De Raad van State heeft over dat beroep uitspraak gedaan op 6 september 2006 met arrest nr. 162.342 waarbij de afstand van geding is toegewezen met toepassing van artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

4. Op 28 oktober 1999 heeft de advocaat van de verzoekende vennootschap naar aanleiding van de voormelde brief d.d. 22 september 1999 van de RSZ aan de verwerende partij de volgende brief geschreven:

“ Bij brief van 22 september jongstleden hebt u ter kennis van mijn cliënte gebracht dat ze nog een bedrag van 1.172.529 frank aan interesten verschuldigd was.

Bij die gelegenheid schrijft u dat ze “op geen enkele wijze meer vrijgesteld kan worden van dit debetsaldo”.

Op een verzoek om vrijstelling van opslagen dat mijn cliënte op 14 juni 1984 had ingediend, is evenwel reeds uitspraak gedaan op basis van artikel 55, § 3, 2/, van het KB van 28 november 1969.

Bij beslissing van 11 oktober 1985 heeft het beheerscomité van de RSZ aan mijn cliënte volledige kwijtschelding verleend van de opslagen die verband houden met de bijdragen betreffende de periode van het tweede kwartaal 1980 tot het tweede kwartaal 1984.

Uw beheerscomité heeft immers aanvaard dat die vermindering verantwoord was wegens dwingende billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang.

Doordat bij mijn weten tot op heden geen verzoek in die zin is ingediend, is uw Rijksdienst evenwel nooit verzocht geweest om na te gaan of er geen grond bestaat tot gedeeltelijke vermindering van de interesten die bovenop de voormelde bijdragen komen, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden waaraan

de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen toe te schrijven is krachtens artikel 55, § 2, van het KB van 28 november 1969.

Bij deze ben ik dan ook zo vrij om namens mijn cliënte met toepassing van artikel 55, § 2, van het KB van 28 november 1969 een verzoek tot vermindering van de interesten met betrekking tot de voormelde bijdragen in te dienen.

De uitzonderlijke omstandigheden die mijns inziens grond opleveren om dit verzoek in te willigen, zijn de volgende:

In 1980-1981 heeft mijn cliënte ernstige moeilijkheden gekend die ten slotte tot een gerechtelijk akkoord hebben geleid.

Naderhand is mijn cliënte er slechts door vele inspanningen in geslaagd het in hoofdsom verschuldigd saldo aan sociale bijdragen aan te zuiveren.

Ik zou u bijgevolg dank weten als u mij uw beslissing met betrekking tot dit verzoek zou willen toezenden. (...)”.

5. Op 19 juli 2000 heeft de administrateur-generaal van de RSZ aan de advocaat van de verzoekende vennootschap de volgende brief geschreven:

“ Tijdens zijn vergadering van 23.06.2000 heeft het beheerscomité van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid uw verzoekschrift d.d. 08.11.1999 onderzocht.

Het beheerscomité heeft in de eerste plaats geconstateerd dat uw cliënte in het verzoekschrift dat ze op 14.06.1984 heeft ingediend, uitdrukkelijk om de volledige vrijstelling van de opslagen heeft verzocht. Bijgevolg is bij die gelegenheid niet onderzocht of de interesten konden worden kwijtgescholden en zijn ze ook niet kwijtgescholden.

Aangaande uw verzoekschrift van 28.10.1999, dat betrekking heeft op nalatigheidsinteresten die tussen 1980 en 1984 in de boekhouding zijn opgetekend, is het beheerscomité van oordeel dat een kwijtschelding van die interesten in casu niet verantwoord is voor de periode in kwestie, aangezien de verhouding tussen de nalatigheidsinteresten die op de socialezekerheidsbijdragen worden toegepast en de interestvoeten die in de banksector gelden van dien aard is dat men door dat soort van verzoeken in te willigen het niet-betalen van de socialezekerheidsbijdragen zou aanmoedigen. (...)”.

Uit het administratief dossier blijkt dat het “verzoekschrift d.d. 08.11.1999” waarnaar in de eerste alinea verwezen wordt, in feite de brief van 28 oktober 1999 is waarvan in de derde alinea sprake is; 8 november 1999 is namelijk de datum waarop de brief op de diensten van de RSZ is binnengekomen.

De beslissing d.d. 23 juni 2000 van het beheerscomité waarnaar de administrateur-generaal in de voormelde brief van 19 juli 2000 verwijst, is de bestreden handeling. De notulen van de vergadering d.d. 23 juni 2000 van het beheerscomité maken evenwel geen deel uit van het administratief dossier;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap in het eerste onderdeel van het tweede middel van haar verzoekschrift de schending aanvoert van “artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969, ontstentenis van motieven, onbestaande motieven en/of onjuiste motieven en/of kennelijke dwaling omtrent de beoordeling”; dat de verzoekende vennootschap erop wijst dat het verzoek tot vermindering van de nalatigheidsinteressen dat ze op 28 oktober 1999 heeft ingediend, steunt op artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 en dat in haar verzoek uiteengezet wordt om welke uitzonderlijke omstandigheden de bijdragen niet binnen de gestelde termijnen betaald zijn; dat de verzoekende partij tegen de bestreden handeling inbrengt dat daarin niet ingegaan is op de uitzonderlijke omstandigheden die in het verzoek aangevoerd waren en gesteund wordt op “een omstandigheid die irrelevant is in het licht van hetgeen in artikel 55, § 2, (...) wordt bepaald, namelijk de stand van de interestvoeten die in geval van achterstand van betaling van sociale bijdragen worden toegepast en de interestvoeten die in de banksector gelden”; dat de verzoekende partij daarop laat volgen “dat de bestreden beslissing, waarin als regel wordt gesteld dat de mogelijkheid van een vermindering van interesten waarin artikel 55 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 voorziet, niet kan worden toegestaan omdat zulks het niet-betalen van de sociale bijdragen zou aanmoedigen, een schending inhoudt van hetgeen in artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 wordt bepaald, aangezien die beslissing erop neerkomt dat elke mogelijkheid om die bepaling toe te passen wordt uitgesloten” en dat, in strijd met de wet, ervan uitgegaan wordt dat de toepassing van artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 momenteel geschorst is”; dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel van dat middel, dat ontleend wordt aan machtsoverschrijding, betoogt dat de verwerende partij, die voor haar beslissing steunt op het motief dat in het eerste onderdeel bekritiseerd wordt, “uit haar uitvoerende rol stapt en een regel aanneemt die ertoe strekt de toepassing van artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 te schorsen”;

Overwegende dat de verwerende partij zich in haar memorie van antwoord beroept op de discretionaire bevoegdheid die ze put uit artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 en betoogt dat die bepaling haar een beoordelingsbevoegdheid verleent “op het stuk van het al dan niet toepassen van wat telkens niets meer zijn dan mogelijkheden om de burgerrechtelijke sancties te verminderen”; dat ze uiteenzet dat ze in casu geoordeeld heeft “op basis van de specifieke omstandigheden van toen”, namelijk de interestvoeten die de banken van 1980 tot 1984 toepasten, dat ze “de gevraagde verminderingen van de nalatigheidsinteressen niet kon toestaan omdat ze anders de werkgevers zou aanmoedigen hun sociale bijdragen te laat te betalen in plaats van in voorkomend

geval bij de bank een lening aan te gaan om hun schulden inzake sociale bijdragen aan te zuiveren”; dat de verwerende partij betoogt dat ze haar beoordelingsbevoegdheid op correcte wijze heeft uitgeoefend wat het aan haar voorgelegde verzoek betreft, temeer daar voor de verzoekende vennootschap de opslagen volledig kwijtgescholden waren;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie de argumentatie van de memorie van antwoord overneemt en daarop laat volgen dat “als de bewoordingen waarin de beslissing is gesteld zo algemeen van aard lijken te zijn dat de indruk ontstaat dat de beslissing voor verschillende aanvragers kan gelden, die aard het gevolg is van het feit dat vele aanvragers zich in soortgelijke of zeer vergelijkbare situaties bevinden”; dat ze eveneens betoogt dat haar beslissing in casu helemaal niet kan worden geacht neer te komen op het schorsen van de toepassing van artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969, maar dat die beslissing genomen is “rekening houdend met de specifieke conjuncturele situatie van de relevante periode”, aangezien de interesten bij de banken in die tijd tussen 14 en 15,50 % schommelden terwijl de interestvoet die van toepassing was ingeval van vertraging in de betaling van de sociale bijdragen 7,5 % per jaar bedroeg;

Overwegende, over beide onderdelen van het middel, dat de verzoekende vennootschap bij haar brief van 28 oktober 1999 bij de verwerende partij een verzoek heeft ingediend tot vermindering van de interesten die ze verschuldigd was wegens de vertraging in de betaling van sociale bijdragen, voor welk verzoek ze uitdrukkelijk steunde op artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969; dat in die bepaling wordt voorgeschreven dat “wanneer de werkgever het bewijs levert dat de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke omstandigheden is toe te schrijven”, de RSZ “het bedrag van de nog verschuldigde verwijlinteresten met ten hoogste 25 pct. (kan) verminderen”; dat de verzoekende vennootschap in haar voormeld verzoek uiteengezet heeft om welke uitzonderlijke omstandigheden die vermindering volgens haar gerechtvaardigd was; dat bij het voormelde artikel 55, § 2, aan de RSZ een beoordelingsbevoegdheid wordt opgedragen; dat uit de tekst zelf van die bepaling blijkt dat de uitoefening van die beoordelingsbevoegdheid in de eerste plaats verband moet houden met het onderzoek van de uitzonderlijke omstandigheden die de werkgever heeft aangevoerd; dat uit de brief van 19 juli 2000 niet blijkt dat de verwerende partij dat onderzoek zou hebben uitgevoerd; dat ze zulks in haar proceduregeschriften niet beweert; dat de verwerende partij overigens niet op ernstige wijze de algemene aard betwist van het motief op basis waarvan ze geweigerd heeft de aangevraagde vermindering van interesten toe te staan, namelijk

dat “de verhouding tussen de nalatigheidsinteressen die op de socialezekerheidsbijdragen worden toegepast en de interestvoeten die in de banksector gelden van dien aard is dat men door dat soort van verzoeken in te willigen het niet-betalen van de socialezekerheidsbijdragen zou aanmoedigen”; dat die constatacie, als dusdanig, voor de RSZ immers de reden kan zijn om alle door werkgevers ingediende verzoeken tot vermindering van interesten af te wijzen zonder een onderzoek te wijden aan de omstandigheden die eigen zijn aan elke zaak, voor zover de interestvoeten van de banken niet lager zijn dan de interestvoet die op de socialezekerheidsbijdragen wordt toegepast; dat de verwerende partij, door geen onderzoek te wijden aan de uitzonderlijke omstandigheden die de verzoekende vennootschap in haar aanvraag had aangevoerd, voor haar beslissing alleen gesteund heeft op het motief van algemene aard dat in de brief van 19 juli 2000 is opgegeven; dat ze nagelaten heeft de beoordelingsbevoegdheid uit te oefenen die ze krachtens artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 moet uitoefenen en bijgevolg die bepaling heeft geschonden; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, afgekort als RSZ, van 23 juni 2000 (kenm. ‘D.G. IV/B118/1.185.558-24/TC’) waarvan kennis is gegeven bij een brief van 19 juli 2000 en waarbij de naamloze vennootschap IMODEFF, voorheen de naamloze vennootschap UTIL, ervan op de hoogte wordt gebracht dat de gevraagde kwijtschelding van de nalatigheidsinteressen niet gerechtvaardigd is voor de periode in kwestie.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op achttien december tweeduizend zes door:

Mevr. WILLOT-THOMAS, kamervoorzitter,
de HH. LEWALLE, staatsraad,
NIHOUL, staatsraad,
Mevr. SCHMITZ, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

V. SCHMITZ

M.-L. WILLOT-THOMAS

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.